

עליזה טורנין

מתאבד בריוסף גם חברה

לטיות של המעשה שייעשה. "למען האמת", בנה המת של חנינה מדבר כאמצעות מיתריה הקול הצלולים של אמו הי קוראת מהמיכתב, "החלטתי לבצע את המע" שה הלא נורמלי כיום ב', היום האור שבו ביליתי תחת ידיהם של שלושה פסיכולוגים, שחשבו שיוכלו לשכנע אותי עליידי הפעלת לחץ על אחת הנקודות הרגישות ביותר של האדם: החופש. עוד באותו יום החלטתי לא לחזור יותר לידיהם. לא בגלל חוסר היכולת להתמודד איתם, אלא בגלל חוסר הרצון לא-

יילי-המילואים במאחז-הצבאי בג'בליה, שא ליו הובא אל-שאמי עליידי חיילי גיבעתי. מי זה, ביקש השופט לדעת אחרי שויכה את חיילי גיבעתי, מי זה. והתביעה המשיכה לחקור. בעדויות המישפט הופיעה העדות של יריב בריוסף, אז חייל בפלוגת-המילואים של רודי ברמן. בהתחלה הוא העיד למען התביעה, אבל העדות שלו אמרה שחיילים במאחז היכו את אל-שאמי אחרי שחיילי גיבעתי הביאו אותו לשם. אל-שאמי חטף שוב. העדות של בריוסף

מקור צבאי: יש במכתב ההתאבדות קטעים המצביעים על סיבות נוספות להתאבדות: לבישבור יחסים מעוררים במישפחה

בר את האנונימיות והפחד מפני פירסום, אשר במדינה קטנה ואוכלת-יושביה כשלנו מפשיט את האדם מכל לבוש, וחושף אותו בפני כל, קטן כגדול, טיפש כחכם. את שאר הדברים, ואמרת לי חנינה, היא לא יכולה להגיד, כי הם מאור אישיים. אבל היא ממשיכה לעלעל במיכתב, להחזיק בו ולקרוא בו דרך הדימוע הכמעט לא-נראית, עד שהיא מוצאת קטע נוסף. קטע מהדברים שיריב כותב לגל, אחיו העומד להתגייס. "כאשר תיקלע לסיטואציות חמורות, בהן תיאלץ להפעיל כוח, עצור בעצמך, ותיזכר כמכות בג'בליה. תיזכר בכך שלא תקבל גיבוי, כחייל פשוט, מגורמים היושבים אישם גבוה במערכת הפוליטית או הצבאית. כמוכן שכל אחד שומר על התחת שלו על-מנת שלא ישרף, ועליכן הנפגע העיקרי הוא האדם הפשוט, המובל עליידי המערכת לבצע את הפעולות שאותן הוא מבצע."

היתה כליכך מעניינת, עד שהתביעה ויתרה על שרותיו, וההגנה ביקשה לזמן אותו מטי עמה. בריוסף בא, ובעצת עורך-דינו, משה ליפי שיץ מהמישרד המאוד-יוקרתי — סולומון ליפשיץ, דבק בגירסה שלו, שלפיה היכו את אל-שאמי עוד אנשים, ואפילו הוא, יריב, נתן בעיטה קלה ברגלו המסוגרת, 20 דקות לפני שעת מותו של אל-שאמי.

ארץ אוכלת יושביה

היתה בריוסף, אמו של יריב, אחות את המיכתב הארוך של בנה, ומחפשת קטעים לא-אישיים, העשויים לעניין את כו"ל. היא אחות במיקצועה, נשואה לרמי, שהיה מנכ"ל של חברת אולנו. "שנסגרה בגלל כיי שלון", ועכשיו הוא כלכלן זה בית נעים מאוד, הבית של מישפחת בריוסף בשכונה השקטה כמעט קריית חיים. שני מילפסים, אבל הכל מקרין צניעות נינוחה, של אנשים עמלים, שהגיעו לאן שהגיעו בעבודה קשה, ויתורים וחיים מתוכננים מאוד.

חנינה, כמו יריב, היא אדם רציני מאוד, ורק פעם אחת ככל אותן שעות שהייתי שם היא בכתה. לא כאשר חיפשתי מאפרה והיא הגישה לי את המאפרה היחידה בבית, המאפרה הסדוקה שיריב לא ישתמש בה עוד לער לם, לא כאשר היא דיברה על מכונית הפורד פיאסטה שיריב קיבל רק לפני חודש מסכתו, לא כאשר היא תיארה את הדרך מהחופשה הקטועה בשווייץ, שהחזירה אותה אל בנה

הפלוגה של דודי

על לוחדהמודעות של פלוגת חיילי-המילואים היתה כתובה הוראה המסכינה איך צריך לשבור את הגפיים. זו אותה הפלר גה, כפיקודו של דודי ברמן, שצה"ל אוסר עליו להתראיין עכשיו, וכרגע יש לצבא כל הסמכות להורות על זה, כי דודי והפלוגה נמצאים כרגיל בנגב. זאת הפלוגה שבה שיבצו את יריב בריוסף אחרי שהשתחרר, סמל-ראשון מהגנ"ל, והתחיל ללמד באוני-ברסיטה העברית בירושלים, כדי להיות רחוק מהבית, אומרים בנייהמישפחה.

ארבעת נאשמו גבעתי רק התעללו

יריב, שגולד בירושלים, אבל גדל בחיפה, ואחר-כך, כאשר השתפרו תנאי-המישפחה, עבר איתה לבית בקריית-חיים, היה — מעיי דים עליו חבריו — אדם חברותי מאוד, רציני, משקיען. בימייהתיו הוא היה חבר בנור ערה-תחיה, למרות שהוריו השתייכו לאיזור פוליטי מתון. רק במילחמת-הלבנון, שבה שרת, חלה אצלו השתנות. "הוא היה שמאלן", אומר ערן כ"ץ, החבר הכי-טוב, מגיל שנתיים ועד ימי האוניברסיטה, שבה חלקו חדר משור תף במעונות. "היו לו חברים ערביים בקומה, חברים ממש, והוא דגל בפשרה טריטוריאית. הוא היה הומני מאוד, ועוד לא ראיתי בן-אדם שכל-כך הרבה אנשים אומרים עליו שהוא היה החבר הכי-טוב שלהם. אתה יודע, על כל אחד שהולך אומרים שהוא היה משהו מיוחד, אבל יריב באמת היה כזה. כראדם עלא כיפאק. מה שקרה לו זה סתם מול מחורבו, וזה היה יכול לקרות לכל אחד. זה

מידרי

המת. אבל אז, איש לא טרח לספר לה מה בריוק קרה. וגל, הבן הצעיר, למד על זה מהי עיתון. רק כאשר הגיעה חברה טובה, אולי חברת-ילדות, שאמרה לה מילה שלא שמעתי — רק אז היא התייפחה על צווארה, אבל מייד חזרה וישבה, השקיעה את מילמולי האורחים הרבים שבאו ויצאו מהבית, לא מדברים ורק לוחצים ידיים או חובקים ראש, לפי הקירבה והאופי, ומצאה את הקטע מהי מיכתב של יריב. שלושה עמודים צפופים, בשני סוגי עט, המעדיים, אולי, על שינוי המיקום שבו נכתבו הדברים, וגם על ההח

אלמנתו של אל-שאמי עם תמונת בעלה ובסוף בעיטה